

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Cdo/146/2024                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 2108207528                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 21.05.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Svetlovská         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:2108207528.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti SLOVRIA SLOVAKIA, a. s., Trnava, Veterná 18/B, IČO: 36 219 746, zastúpenej JUDr. Ivan Nevolný, PhD., advokát, s. r. o., Piešťany, Nitrianska 5, IČO: 47 249 111, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska ulica 71, o zaplatenie 1.200.192,52 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 5C/6/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. októbra 2019 sp. zn. 24Co/78/2018, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí tretím rozsudkom z 11. januára 2018, č. k. 5C/6/2009-383 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“), zamietol žalobu (prvá výroková veta) a žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal (druhá výroková veta).

1.1. Vychádzajúc z ustanovení § 44 ods. 2 vety prvej až tretej, § 134 ods. 1, § 146 ods. 1 vety prvej, § 148 ods. 1 vety prvej a ods. 2, § 150 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení platnom a účinnom do 5.12.2000 (ďalej len „Exekučný poriadok“); § 20a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občianskeho zákonníka,“); § 104 ods. 1 prvej vety, § 171 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O. s. p.“); § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zákon č. 514/2003 Z. z.“ alebo „nový zodpovednostný zákon“); § 1 ods. 1 a 2, § 2, § 4 ods. 1 vety prvej a ods. 2, § 9 ods. 1 vety prvej a druhej, § 10, § 18 ods. 1 a 2, § 20, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“ alebo „zodpovednostný zákon“),

súd prvej inštancie posudzoval splnenie zákonných podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že prvá z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, bola splnená. Exekučný súd sa v prvom rade dopustil nesprávneho úradného postupu, a to prinajmenšom tým, že udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie i v tej časti, v ktorej sa tak stať nemalo (voči neexistujúcej spoločnosti). Rozhodnutia exekučného súdu, uznesenie č. k. 16Er/1949/00-141 zo 16. marca 2001 a uznesenie č. k. 16Er/1949/00-203 zo 16. decembra 2002 (v spojení s opravným uznesením č. k. 16Er/1949/00 209 z 20. decembra 2002, opravným uznesením č. k. 16Er/1949/00-234 zo 14. januára 2003 a opravným uznesením č. k. 16Er/1949/00-236 zo 14. januára 2003) boli nezákonné; prvé uznesenie exekučného súdu bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č. k. 8Co/100/02-177 z 21. augusta 2002), druhé uznesenie exekučného súdu bolo zmenené rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č. k. 23CoE/105/2005-396 z 21. júla 2006). Za zrušujúce rozhodnutie je pritom na základe úpravy v § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. potrebné považovať aj zmeňujúce rozhodnutie. Uvedené však neznamená, že je automatický daný nárok žalobkyne na náhradu škody.

1.2. Žalobkyňa si v konaní uplatnila ušlý zisk. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa dostatočne neustálila titul (nezákonné rozhodnutie a/alebo nesprávny úradný postup), z ktorého mala vzniknúť škoda a rovnako zmätočne sa vyjadrovala aj k tomu, v čom konkrétne mala spočívať vzniknutá škoda, vyjadrená paušálne jednou sumou. V priebehu konania totiž tvrdila, že táto vznikla zadržívaním finančnej čiastky (dražobnej zábezpeky), ktorú tak nemohla použiť na iné podnikateľské zámery. Inokedy žalobkyňa uviedla, že jej nárok na náhradu škody spočíva v nemožnosti zrealizovať podnikateľský plán, ktorý by inak mohla zrealizovať v prípade, ak by nadobudla nehnuteľnosti v primeranom termíne. Žalobkyňa tiež tvrdila, že užívala nehnuteľnosti v dobrej viere ako vlastníka a následne po 7 rokoch jej boli odňaté s tým, že boli vrátené do pôvodného vlastníctva. Vo svojom záverečnom vyjadrení z 12. októbra 2017 žalobkyňa ohľadne podstaty nároku na náhradu škody ustálila, že od zloženia kúpnej ceny, resp. udelenia príklepu pri dražbe predmetných nehnuteľností dňa 12. februára 2001, až do konečného rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č. k. 23CoE 105/2005-396 z 21. júla 2006, kedy už bolo jednoznačne zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti v dražbe realizovanej exekútorom JUDr. Petrom Juhásom nenadobudne do vlastníctva, v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu prvoinstančného súdu žalobkyňa prišla o ušlý zisk, pretože nemohla realizovať svoj podnikateľský plán na roky 2001 - 2005. Práve nevlastníctvo vlastného areálu bolo podľa žalobkyne jej veľkým hendikepom v jej konkurenčnom prostredí pri získavaní zákazok a tvorbe zisku. Pre ustálenie otázky vlastníctva súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa nadobudla vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom dražby ku dňu príklepu za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, schválenia príklepu súdom a zaplatením najvyššieho podania. Zrušením a následnou zmenou uznesenia o schválení príklepu však žalobkyňa stratila titul nadobudnutia vlastného práva.

1.3. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/16/2012 z 30. októbra 2013, sp. zn. 5Cdo/24/2011 z 25. mája 2011, sp. zn. 3Cdo/513/2014, sp. zn. 4MCdo/23/2008, sp. zn. 4Cdo/319/2008, sp. zn. 1Cdo/76/2008, sp. zn. 5Cdo/126/2009j, uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2335/11 z 1. novembra 2011 a judikát R 28/2008, súd prvej inštancie dôvodil, že vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. je len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom. Atribútom príčinnej súvislosti je "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom. V danom prípade tvrdený ušlý zisk v súvislosti s podnikateľským plánom žalobkyne nemohol byť spôsobený priamo a nesprostredkovane nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (ani nezákonnými rozhodnutiami. Škoda vo forme ušlého zisku mohla vzniknúť žalobkyňi v príčinnej súvislosti s jej rozhodnutím realizovať plán v rozsahu a za podmienok, ktoré si stanovila. V žiadnom prípade nie je možné v danom prípade vyvodit' zodpovednosť štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. za prípadnú škodu nepriamu, sprostredkovanú. Žalobkyňa mohla a mala mať vedomosť o tom, že dražba predmetných nehnuteľností

bola nezákonná jednak z verejných registrov, z ktorých boli zrejme skutočnosti, pre ktoré bolo následne uznesenie o schválení príklepu zrušené, resp. ďalšie zmenené. Tiež mala vedomosť o tom, že proti uzneseniu o schválení príklepu je prípustné odvolanie, a teda mala a mohla prispôsobiť svoje podnikateľské zámary tejto skutočnosti. Žalobkyňa tak sama nepostupovala s úmernou odbornou starostlivosťou, kedy neminimalizovala škodu a naďalej zotrvala na svojom pôvodnom podnikateľskom zámere. Pritom žalobkyňa v konaní sama uviedla, že v období do vydania konečného rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, ktorým nebol schválený príklep, využívala i keď len z časti predmetné nehnuteľnosti, a to napriek nezákonnej dražbe, i keď je potrebné uviesť, že s ohľadom na všetky okolnosti bola žalobkyňa bez ďalšieho oprávneným držiteľom týchto nehnuteľností v danom čase. Ku škode, ktorá mala žalobkyni vzniknúť zadržiavaním finančnej čiastky (dražobnej zábezpeky), ktorú tak nemohla použiť na iné podnikateľské zámary, zodpovednosť za prípadnú škodu spočívajúcu v zadržiavaní uvedenej dražobnej zábezpeky súdnym exekútorom nemožno pripísať na vrub štátu. Keďže zákon č. 58/1969 Zb. neupravoval zodpovednosť štátu za činnosť exekútora, tak ako ju exaktne upravil zákon č. 514/2003 Z. z., nemožno analogicky vychádzať a výkladom rozširovať účinnosť zákona č. 58/1969 Zb. Žalobkyňa sa mohla domáhať prípadnej náhrady škody priamo proti súdnemu exekútorovi v zmysle Exekučného poriadku platného a účinného v čase vzniku škody.

1.4. Súd prvej inštancie na základe uvedeného žalobu zamietol.

1.5. K námietke premlčania súd prvej inštancie konštatoval, že k premlčaniu nároku dôjsť nemohlo, nakoľko žalobkyňa sa o nesprávnom úradnom postupe a nezákonných rozhodnutiach dozvedela z uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 23CoE/105/2005-396 z 21. júla 2006, a to 22. septembra 2006, kedy jej bolo doručené zrušujúce rozhodnutie, pričom žaloba bola podaná dňa 3. apríla 2008.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. októbra 2019, č. k. 24Co/78/2018 - 525 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že nariadil súdu prvej inštancie vykonať opravu v záhlaví rozsudku súdu prvej inštancie uvedením správnej právnej formy žalobkyne (prvá výroková veta). V časti o náhrade trov prvoinštančného konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu (druhá výroková veta). Žalovanej voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu ( tretia výroková veta).

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a v časti výroku o trovách konania ho zmenil podľa § 388 CSP.

2.2. Odvolací súd, preskúmajúc napadnuté rozhodnutie, uviedol, že k otázke splnenia prvej z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu (existencii nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu) zaujal stanovisko už v zrušujúcom uznesení č. k. 23Co/127/2010-203 z 20. marca 2012. Zdôraznil, že niet pochybnosti o tom, že v prípade exekučného konania vedeného v minulosti Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 16Er 1949/00 vady v postupe Okresného súdu Trnava zakladali nielen nezákonnosť vydaných rozhodnutí, ale i nesprávny postup súdu. U prvého (príklep schvaľujúceho) uznesenia došlo k jeho zrušeniu a u druhého k takej jeho zmene, ktorá mala za následok zvrátenie výsledku konania na súde prvej inštancie (v odvolacom konaní), pričom so zreteľom k predbežnej vykonateľnosti uznesení, k priviedeniu už udelením príklepu účinku v podobe možnosti vydražiteľa ujať sa držby vydražených nehnuteľností a tiež k ďalšiemu účinku nadobudnutia vlastníctva takýchto nehnuteľností vydražiteľom už ku dňu udelenia príklepu za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok (zaplatenia najvyššieho podania a schválenia udelenia príklepu súdom, u ktorého schválenia ale zákon rovnako nič nehovorí o právoplatnosti uznesenia) je zrejmé, že tu ide práve o prípad výnimky z pravidiel, podľa ktorého by nárok na náhradu škody mal byť daný len v prípade zrušenia pre nezákonnosť už právoplatného rozhodnutia (tu opäť por. ust. § 4 ods. 1 aj 2 zákona č. 58/1969 Zb. v

ich vzájomnej súvislosti). V druhom prípade potom nesprávny postup exekučného súdu prvej inštancie celkom jednoznačne tkvel prinajmenšom v udelení poverenia exekútorovi i v tej časti, v ktorej sa tak stať nemalo, keď poverenie procesná teória i prax nepovažuje za rozhodnutie (navzdory jeho protikladu v podobe uznesenia zamietajúceho žiadosť exekútora), a preto je aj vylúčené, aby tu mohla nastúpiť skutková podstata reprezentovaná nezákonným rozhodnutím. Práve táto nesprávnosť bola pritom aj prvotnou príčinou všetkých neskorších komplikácií vedúcich ku konečnému neudeleniu príklepu, hoci v prípade zachovania riadneho postupu by sa podľa všetkého dal očakávať presný opak.

2.3. Odvolací súd zdôraznil, že ďalšími podmienkami vzniku zodpovednosti štátu za škodu je existencia škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V prerokúvanej veci sú škodnou udalosťou nezákonné rozhodnutia aj nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať reálnu existenciu nároku na ušlý zisk (existenciu škody), ani bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom v exekučnom konaní a ňou tvrdeným ušlým ziskom. Ušlý zisk z podnikania mohol byť nahraditeľný len vtedy, ak by žalobkyňa mala určité konkrétne obchodné príležitosti, obchodné vzťahy alebo konkrétnych odberateľov, s ktorými mala uzavreté určité obchody, alebo s ktorými mala reálnu a bezprostrednú možnosť určité obchody uzavrieť, no neuzavrela ich v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní. Z vykonaného dokazovania v predmetnom spore nevyplynuli žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by umožňovali prijať záver o tom, že žalobkyni ušli určité konkrétne obchody z konkrétneho dôvodu nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní. Na základe uvedeného tak nebolo možné dospieť k záveru, že žalobkyni v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní ušiel zisk z podnikania v sume 1.200.192,52 eura. Zo zisteného skutkového stavu nevyplyva, aké konkrétne obchody nemohla žalobkyňa zrealizovať a prečo sa tak malo stať práve v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní. Žalobkyňa v konaní zakladala svoj nárok na ušlý zisk výlučne na tvrdení o existencii hypotetického ušlého zisku, pričom v priebehu konania netvrdila žiadne konkrétne okolnosti zdôvodňujúce uplatnený nárok a dokazujúce existenciu ušlého zisku ako dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu orgánu štátu. Takýto ušlý zisk nemá reálny základ a ostáva len v rovine fikcie. Pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na Odborné vyjadrenie spoločnosti KONTECH, s. r. o., Trenčianske Teplice zo 14. júna 2007, odborné vyjadrenie slúži ako dôkazný prostriedok v tých prípadoch, kedy sa na posúdenie určitých čiastkových otázok vyžadujú špecifické odborné znalosti, právne posúdenie vecí, t. j. či (ne)boli naplnené podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a či je nárok v žalobe opodstatnený, je však výlučne vecou súdu a nie odborníka/znalca. Inými slovami, nárok poškodeného na ušlý zisk nemôže založiť znalecký posudok resp. odborné vyjadrenie, ale len preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Odborné vyjadrenie, na ktoré žalobkyňa poukazuje, dokazuje len to, aký priemerný zisk by dosiahol ktorýkoľvek podnikateľský subjekt v prípade realizácie ňou zamýšľaného podnikateľského zámeru v daných podmienkach a na danom trhu, avšak nedokazuje (čo ani nemôže), že takýto zisk by práve žalobkyňa skutočne dosiahla nebyť nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ani to, že realizácia zámeru by bola uskutočnená tak, ako žalobkyňa zamýšľala, alebo že by k nemu nedošlo len v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Znalec sa totiž nevyjadroval k otázkam fázy realizácie podnikateľského zámeru u žalobkyne a ani neposudzoval všetky okolnosti pravdepodobnosti dosiahnutia zisku u žalobkyne. Žalobkyňa nemohla byť v konaní úspešná, pretože nepreukázala, že by sa jej podnikateľský zámer dostal do štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z jej podnikania za daných konkrétnych okolností za vysoko pravdepodobné, pričom uvedené časové hľadisko nemožno pričítať na ľarchu žalovanej. Žalobkyňa nedoložila súdu ani žiadne iné relevantné listinné doklady, ktoré by dosvedčovali a z ktorých by sa dalo zistiť, do akej miery by bola jej podnikateľská činnosť efektívna a či mohla dosahovať taký zisk, o ktorý, ako tvrdí, zmarením jej podnikateľského plánu prišla. Podnikateľský zámer žalobkyne nebol dotiahnutý do takého štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z podnikania za vysoko pravdepodobné. Žalobkyňa si bola, či minimálne mohla a mala byť vedomá toho, že k účinku nadobudnutia vlastníctva nehnuteľností ňou ako vydražiteľkou už ku dňu udelenia príklepu dôjde iba za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok (zaplatenia najvyššieho

podania, schválenia udelenia príklepu súdom). V dôsledku neschválenia príklepu nebola splnená druhá z podmienok, žalobkyňa nemohla disponovať vydraženými nehnuteľnosťami, nemohla jej vzniknúť škoda z titulu ušlého zisku, pretože ten môže vzniknúť len oprávnenou činnosťou určitého subjektu vykonávanou v súlade so zákonom. Pokiaľ sa však za vyššie popísanej situácie žalobkyňa napriek tomu, že ešte nebola vlastníčkou nehnuteľností, rozhodla vypracovať podnikateľský plán, v ktorom počíta s vlastníctvom nehnuteľností, z nesplnenia ktorého plánu voči žalovanej vyvodzuje ušlý zisk, tak podľa názoru odvolacieho súdu v rámci tohto sporu nemohla s úspechom požadovať po žalovanej takýto ňou tvrdený ušlý zisk a prenášať zodpovednosť za vlastné konanie na štát. V žiadnom prípade nie je možné v danom prípade vyvodiť zodpovednosť štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. za prípadnú škodu nepriamu, sprostredkovanú. Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že ďalšie podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia škody (konkrétne ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody a nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, neboli v predmetnom spore dané. Pokiaľ potom súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom jej rozsahu, jeho rozhodnutie vo veci samej je vo výroku vecne správne.

2.4. Pokiaľ ide o výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaná si síce v konaní náhradu trov uplatnila, avšak podľa súdneho spisu jej žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd uvádza, že žalovaná si podľa obsahu spisu nárok na náhradu trov konania riadne uplatnila a taktiež sa z obsahu spisu podáva vznik jej trov konania (minimálne na cestovnom, poštovnom a pod.). Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti o náhrade trov prvoinštančného konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu, keď nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z ustanovení § 420 písm. e) a f) CSP; navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu, a prípadne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnila aj trovy dovolacieho konania.

3.1. Dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP namietala, že vec pôvodne napadla na Okresný súd Galanta do oddelenia sudcu JUDr. Miroslava Krištofíka, ktorý vo veci na prvej inštancii aj dvakrát rozhodol. Vzhľadom na to, že sudca JUDr. Miroslav Krištofík odišiel do dôchodku (asi 2015), vec bola pridelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov sudcovi JUDr. Rastislavovi Jakubovičovi a následne (asi 2017) JUDr. Táni Šefčíkovej, ktorá rozhodla ostatným rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 11. januára 2018 č. k. 5C/6/2009-383. Dovolateľka nevie overiť, na základe čoho sa stala zákonnou sudkyňou JUDr. Šefčíková, keď na súde stále pracuje aj sudca JUDr. Rastislav Jakubovič. Kvôli pandémie spôsobenej koronavírusom (Covid-19) jej totiž nebolo umožnené nahliadnuť do spisu. Aj konanie na krajskom súde vykazuje znaky nezákonnosti, keď pôvodne na odvolacom súde vec napadla do senátu 23Co/172/2010, ktorého predsedníčkou bola JUDr. Iveta Jankovičová a členkami senátu JUDr. Ľubica Bundzelová a JUDr. Daša Kontríková. JUDr. Iveta Jankovičová bola z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčená uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Nc/25/2008-95 zo dňa 7. augusta 2008, preto namiesto nej bol do senátu 23Co doplnený náhodným výberom ďalší člen Mgr. Dušan Čímo, ktorý zároveň tomuto senátu aj predsedal, pričom uvedený senát vydal dňa 20. marca 2012 uznesenie, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Galanta z 1. februára 2010 č. k. 5C/6/2009 - 166 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Tu treba poznamenať, že jedna z členiek senátu JUDr. Ľubica Bundzelová evidentne nemohla v tomto senáte rozhodovať, ako zákonná sudkyňa, keďže ešte na OS Galanta, kde pôsobila ako sudkyňa pred nástupom na KS TT bola z prejednávania a rozhodovania v tejto veci vylúčená uznesením KS TT sp. zn. 23NcC/10/2009-126 z 8. apríla 2009. Odvolateľka nemá vedomosť, prečo bola vec na odvolacom súde následne prevedená do senátu 24Co (funkcia sudkyne JUDr. Daši Kontríkovej, ktorá zostala ako jediná v senáte 23Co nezaujatá, stačilo len doplniť senát náhodným výberom, keďže predseda tohto senátu Mgr. Dušan Čímo odišiel na najvyšší súd a ďalší člen senátu JUDr. Ľubica Bundzelová bola z prejednávania a

rozhodovania v tejto veci vylúčená uznesením KS TT sp. zn. 23NcC/10/2009-126 z 8. apríla 2009), kde predsedníčkou senátu bola JUDr. Andrea Dudášová a členkami JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, ktoré však vo veci z dôvodu ich vylúčenia nemohli konať (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Nc/25/2008-95 a uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23NcC/24/2008-103 z 31. októbra 2008). Vzhľadom na to, že uvedené sudkyne boli vylúčené z prejednávania a rozhodovania uvedenej veci, predseda Krajského súdu v Trnave JUDr. Anton Jaček uznesením sp. zn. Spr 81/2019 zo dňa 1. februára 2019 pridelil vec sudcom vygenerovaným náhodným výberom, a to JUDr. Zlatici Javorovej, predsedníčka senátu a členom senátu Mgr. Lucii Mizerovej a Mgr. Fedorovi Benkovi. Tu treba poznamenať, že sudca, ktorý vydal predmetné uznesenie tak urobiť nemohol, a vec mal predložiť na rozhodnutie nadriadenému súdu, resp. podpredsedovi súdu (§ 50 CSP), pretože sám bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Nc/25/2008-95 vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci a nejednalo sa o úkon, ktorý by nepripúšťal odklad.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemožno považovať za presvedčivý, (a to ani v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie) a teda zodpovedajúci zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 220 ods. 2 v spojení s § 387 ods. 2 CSP, čím došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že: „Odborné vyjadrenie, na ktoré žalobkyňa poukazuje, dokazuje len to, aký priemerný zisk by dosiahol ktorýkoľvek podnikateľský subjekt v prípade realizácie ňou zamýšľaného podnikateľského zámeru v daných podmienkach a na danom trhu, avšak nedokazuje (čo ani nemôže), že takýto zisk by práve žalobkyňa skutočne dosiahla nebyť nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ani to, že realizácia zámeru by bola uskutočnená tak, ako žalobkyňa zamýšľala, alebo že by k nemu nedošlo len v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Znalec sa totiž nevyjadroval k otázkam fázy realizácie podnikateľského zámeru u žalobkyne a ani neposudzoval všetky okolnosti pravdepodobnosti dosiahnutia zisku u žalobkyne. Žalobkyňa nemohla byť v konaní úspešná, pretože nepreukázala, že by sa jej podnikateľský zámer dostal do štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z jej podnikania za daných konkrétnych okolností za vysoko pravdepodobné, pričom uvedené časové hľadisko nemožno pričítať na ťarchu žalovanej.“ S uvedenou konštatáciou dovolateľka nesúhlasí, má za to, že konštatácie súdov oboch stupňom v tomto smere sú vágne a z obsahu obidvoch rozhodnutí je vidieť, že len vo všeobecnej rovine konštatujú, že nedošlo k škode na strane dovolateľky vo forme ušlého zisku, pričom veľká časť odôvodnenia v tomto smere predstavuje teoretické úvahy, ktoré boli kopírované z iných rozhodnutí. Treba predovšetkým vziať do úvahy, že odborný posudok vychádzal z ekonomickej reality dovolateľky, keď odborné vyjadrenie vychádzalo jednoznačne z jej podnikateľského plánu vypracovaného na obdobie rokov 2001 - 2005. Predmetný podnikateľský plán bol aj súčasťou žiadosti dovolateľky o úver na čiastočné financovanie kúpy výrobného areálu, ktorý mal zlepšiť ekonomické podmienky fungovania spoločnosti. Stanovisko k predmetnému podnikateľskému plánu vypracovalo Regionálne poradenské a informačné centrum Trenčín a odporučilo úverovému výboru Poľnobanky a. s. podnikateľský zámer schváliť a poskytnúť dovolateľke požadovaný úver z Podporného úverového fondu, takže ho posúdilo a одобrilo ako reálne splniteľný zámer. Podnikateľský zámer vychádzal z podmienok a predpokladov konkrétneho subjektu, t. j. žalobkyne, jej technických, odborných, materiálnych a personálnych možností. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že u dovolateľky v súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom došlo k tomu, že stratila očakávaný prínos a nebyť protiprávneho konania škodcu (žalobkyňa definitívne stratila možnosť nadobudnúť na dražbe veci potrebné na jej podnikateľský zámer s ktorým počítala) mohla dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu. Na toto dáva odpoveď práve odborný posudok. Podnikateľský zámer dovolateľky by sa jednoznačne dostal do štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z jej podnikania za daných konkrétnych okolností za vysoko pravdepodobné, pokiaľ by nebolo bývalo došlo k protiprávnemu konaniu škodcu.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že považuje, vzhľadom na dĺžku súdneho sporu, tvrdenia žalovanej vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP za účelové a z hľadiska časového obdobia za bezdôvodné. Namietanie vylúčenia sudcov z rozhodovania vo veci v čase podania dovolania, keď táto skutočnosť mohla byť žalobkyňou namietaná už oveľa skôr,

považuje za snahu predĺžiť súdne konanie, čo môže viesť k celkovej nehospodárnosti a neefektívnosti celého súdneho konania. Fakty, o ktoré žalobkyňa opiera tento dovolací dôvod, nie sú podložené žiadnymi relevantnými skutočnosťami. JUDr. Bundzelová bola členkou senátu Krajského súdu v Trnave, ktorý ako odvolací súd vydal dňa 20. marca 2012 uznesenie, č. k. 23Co/127/2010 - 203, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 01.februára 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, čím de facto rozhodol v prospech žalobkyne. Okrem tejto skutočnosti je potrebné zdôrazniť, že ide o rozhodnutie z roku 2012, od vydania ktorého po podanie dovolania uplynulo viac ako 8 rokov, pričom v predmetnom konaní boli podané ďalšie dve odvolania, vec bola dvakrát opätovne prejednaná odvolacím súdom s odlišnými senátmi, a ani raz nebolo zo strany žalobkyne vylúčenie sudkyne JUDr. Bundzelovej namietané. Navyše opätovné dvojnásobné prejednanie sporu odvolacím súdom považuje žalovaná za dostatočné na to, aby boli zaručené všetky procesné práva žalobkyne. Rovnako neopodstatnená sa žalovanej javí ďalšia námietka žalobkyne, ktorá v dovolaní uvádza, že nevie, prečo bol súdny spis pridelený v roku 2017 sudkyňi Okresného súdu Galanta JUDr. Šefčíkovej. Žalovanej nie je vôbec z obsahu dovolania jasné, z akého dôvodu žalobkyňa namietala túto skutočnosť až v dovolaní zo dňa 18.marcha 2020, pričom mala možnosť túto skutočnosť namietnuť, prípadne si preveriť, ešte v období roku 2017, resp. neskôr. Žalobkyňa túto skutočnosť nijakým spôsobom nespochybnila ani na pojednávaní konanom dňa 25. septembri 2017, a ani vo svojom odvolaní zo dňa 30. januára 2018 podanom proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 11. januára 2018. Pokiaľ ide o uznesenie Krajského súdu Trnava zo dňa 01. februára 2019, sp. zn. Spr/81/2009, JUDr. Jaček vydaním uznesenia o vylúčení niektorých sudcov z prejednávania sporu nekonal vo veci samej, neposudzoval procesnú ani právnu stránku samotného sporu, nevykonával dôkazy a spor nerozhodol. Z uvedeného dôvodu nie je možné konštatovať, že JUDr. Jaček ako vylúčený sudca konal v spore vo veci samej tak, ako to vo svojom dovolaní naznačuje žalobkyňa. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná uviedla, že argumentácia žalobkyne je založená výlučne na právnom názore samotnej žalobkyne, bez jednoznačného preukázania procesných chýb, ktorých sa mal dopustiť v konaní súd prvej, resp. druhej inštancie. Zdôraznila, že na preukázanie nároku na náhradu škody spôsobenú orgánom štátu je nutné preukázať kumulatívne splnenie všetkých podmienok v intenciách zákona č. 58/1969 Zb., čo žalobkyňa neurobila. Z vykonaného dokazovania sa žalobkyňi nepodarilo preukázať ani reálnu existenciu nároku na ušlý zisk, ani bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní a ňou uplatňovaným ušlým ziskom. Dovolateľka, okrem veľmi stručného napádania samotného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, neuviedla žiadne vlastné rozhodujúce teoreticko-právne úvahy, ktoré by spochybňovali alebo vyvracali záver a správnosť rozhodnutia súdu prvej aj druhej inštancie. Svoju argumentáciu rovnako neoprela ani o žiadne iné relevantné rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré by obsahovali iný právny názor na posudzovaný skutkový a právny stav, ako je uvedený v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nie je možné vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP a podľa § 420 písm. f) CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. e) CSP:

8. Podľa § 420 písm. e) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

9. Ústavný princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do citovaného ustanovenia § 420 písm. e) CSP. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

10. Dovolaťka namieta, že v súdnej veci došlo v rámci prvoinštančného konania i odvolacieho konania k porušeniu jej základného práva na zákonného sudcu podľa článku 48 ods. 1 Ústavy SR z dôvodov: 1/ došlo k bezdôvodným zmenám v osobe zákonného sudcu na súdu prvej inštancie, 2/ v konaní na odvolacom súde konali a rozhodovali sudcovia, ktorí boli z rozhodovania veci vylúčení.

11. Podľa § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

12. Podľa § 51 ods. 1 veta prvá zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideliť jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

13. Podľa § 51 ods. 4 písm. b) zákona o súdoch ak odsek 5 neustanovuje inak, náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade zmeny v obsadení súdu sudcami, a to vrátane zmeny v dôsledku dočasného pridelenia sudcu; pri zmene v zložení senátu sa vec ponecháva v pôvodnom senáte, alebo sa prerozdelí do iného senátu, kde sa zaraďuje sudca spravodajca tak, aby prerozdelenie vecí bola zabezpečená rovnomerná zaťaženosť senátov na súde.

14. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, a aby bol vylúčený výber súdov a sudcov „ad hoc“.

15. Ústavný súd opakovane judikuje, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Je nutné dodať, že tu nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e) CSP za nesprávne obsadený.

16. V zmysle § 3 ods. 4 zákona o súdoch priebehu konania môže dôjsť k zmene v osobe sudcu. Zmena však musí byť uskutočnená v súlade so zákonom a rozvrhom práce.

17. Ústavný súd už v náleze sp. zn. IV. ÚS 479/2013 zo dňa 25. novembra 2014 konštatoval, že ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu, ktorá vyplýva zo základného práva na zákonného

sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (a čl. 38 ods. 1 listiny), nezodpovedá prípad, ak zákonný sudca senátu, ktorému bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie, bol zmenený bez splnenia zákonných predpokladov na vykonanie takejto zmeny neskoršie vydaným rozvrhom práce ako riadiacim aktom predsedu súdu (prípadne jeho zmenami a doplneniami). K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie by malo dochádzať v zásade len výnimočne.

18. Dovolací súd teda skúmal, či rozsudok súdu prvej inštancie a rozsudok odvolacieho súdu vydali správne obsadené sudy.

19. Vo vzťahu ku konaniu na súde prvej inštancie dovolateľka namietala, že nie je zrejmé, na základe čoho sa vo veci stala zákonnou sudkyňou JUDr. Táňa Šefčíková, keď na Okresnom súde Galanta v tom čase stále pracoval i JUDr. Rastislav Jakubovič, ktorému bola vec pridelená ako zákonnému sudcovi náhodným výberom po odchode pôvodne zákonného sudcu JUDr. Miroslava Krištofika.

19.1. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že žaloba, ktorá bola na Okresný súd Trnava podaná dňa 03. apríla 2008 bola pôvodne pridelená náhodným výberom sudkyňi Okresného súdu Trnava JUDr. Miroslave Malárikovej pod sp. zn. 27C/63/2008. Na základe uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23NcC/24/2008 zo dňa 31. októbra 2008 boli sudcovia Okresného súdu Trnava vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a vec bola prikázaná na prejednanie Okresnému súde Galanta, kde bola náhodným výberom dňa 30. januára 2009 pridelená sudcovi JUDr. Máriovi Karaffovi pod sp. zn. 5C/6/2009. Vzhľadom na to, že sudca Okresného súdu Galanta JUDr. Mário Karaffa (a tiež sudcovia JUDr. Ľubica Bundzelová, JUDr. Daniel Ilavský, JUDr. Martin Holíč) boli uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23NcC/10/2009 zo dňa 08. apríla 2009 vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, vec bola na základe opatrenia predsedníčky Okresného súdu Galanta zo dňa 26. mája 2009 náhodným výberom dňa 26. mája 2009 pridelená sudcovi JUDr. Miroslavovi Krištofikovi (pod sp. zn. 5C/6/2009). Následne bola vec z dôvodu odchodu sudcu JUDr. Miroslava Krištofika do dôchodku náhodným výberom dňa 02. marca 2016 pridelená sudcovi JUDr. Máriovi Karaffovi, ktorý bol už skôr uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23NcC/10/2009 zo dňa 08. apríla 2009 vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, a preto na základe opatrenia predsedu Okresného súdu Galanta zo dňa 06. mája 2016 bola vec náhodným výberom dňa 09. mája 2016 pridelená sudcovi JUDr. Rastislavovi Jakubovičovi. Na základe bodu 8. Dodatku č. 17 k Rozvrhu práce Okresného súdu Galanta na rok 2016 bola vec prerozdelená a náhodným výberom pridelená sudkyňi Okresného súdu Galanta JUDr. Táni Šefčíkovej, ktorá vo veci rozhodla posledným rozsudkom zo dňa 11. januára 2018. Z obsahu dodatku vyplýva, že ide o opatrenie, prijaté v súvislosti s príchodom novovymenovaných sudcov na Okresný súd Galanta a v súvislosti s riešením rovnomernosti zaťaženia sudcov.

19.2. Podľa dovolacieho súdu spôsob, akým bola v danom prípade posudzovaná vec pridelená sudkyňi Okresného súdu Galanta JUDr. Táni Šefčíkovej, nevybočuje z rozvrhu práce Okresného súdu Galanta, platného v rozhodnom čase, a ani z rámca zákona o súdoch, najmä tých jeho ustanovení, ktoré sa týkajú spôsobu prideľovania vecí. V konaní nebolo zistené, že by Dodatok č. 17 k Rozvrhu práce Okresného súdu Galanta na rok 2016 v rozhodnej časti, nesledoval legitímny a zákonný cieľ, pričom bol zachovaný princíp náhodnosti ako záruky nezávislosti súdov. Dodatok č. 17 k Rozvrhu práce Galanta na rok 2016 bol a je verejne prístupný a zároveň transparentný v otázke kritérií, na základe ktorých boli nevybavené veci, špecifikované v bode 8. dodatku, prerozdelené náhodným výberom, a teda spĺňa požiadavky na rozvrh práce v zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS/287/2020 zo dňa 28. januára 2021).

20. Námetka nesprávne obsadeného odvolacieho súdu dovolateľky spočívala jednak v tom, že skoršie uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 20. marca 2012, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie, bolo vydané senátom, ktorého členkou bola JUDr. Ľubica Bundzelová, a to napriek tomu, že menovaná sudkyňa už bola predtým, uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23NcC/10/2009 zo dňa 08. apríla 2009 ako sudkyňa Okresného súdu Galanta, z pojednávania a rozhodovania vecí vylúčená. Ďalej namietala, že predseda Krajského súdu v Trnave JUDr. Anton Jaček nemohol vydať uznesenie sp.zm. Spr 81/2019 zo dňa 01. februára 2019, na základe ktorého bola vec pridelená senátu odvolacieho súdu,

ktorý vo veci vydal posledné rozhodnutie (napadnuté dovolaním), pretože JUDr. Anton Jaček bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Nc/25/2008 vylúčený z pojednávania a rozhodovania vecí. Poukázala na to, že nie je zrejmé, prečo bola vec vedená v oddelení 24Co.

20.1. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením sp. zn. 23Co/127/2010 zo dňa 20. marca 2012 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 01. februára 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd pritom rozhodoval v zložení senátu: Mgr. Dušan Čimo (predseda senátu), Mgr. Fedor Benka a JUDr. Ľubomír Bundzel ml. (členovia senátu), a to na základe opatrenia predsedníčky Krajského súdu v Trnave Spr. 616/2010 zo dňa 28. septembra 2010 a náhodného výberu sudcov z iných kolégií Krajského súdu v Trnave. Vzhľadom na to, že dovolateľom namietaná JUDr. Ľubica Bundzelová nebola členkou odvolacieho senátu, je táto odvolacia námietka žalobcu úplne neopodstatnená.

20.2. Na základe odvolania žalobkyne proti poslednému rozsudku súdu prvej inštancie z 11. januára 2018 bola vec predložená odvolaciemu súdu 29. marca 2018. Podľa bodu 3. Všeobecných zásad a pravidiel zapisovania a pridelenia vecí platných na všetkých úsekoch Krajského súdu v Trnave pre rozvrh práce na rok 2018 Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2018 v znení Dodatku č. 5, veci zrušené odvolacím súdom a vrátené súdu prvej inštancie a znovu predložené na rozhodnutie o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania budú zapísané do registra tomu odvolaciemu senátu (vrátane senátu ustanoveného ad hoc), ktorý vec zrušil, pod novou spisovou značkou. Odvolací súd vo veci už skôr zrušil v poradí prvé dva rozsudky súdu prvej inštancie, a to uzneseniami sp. zn. 23Co/127/2010 zo dňa 20. marca 2012 sp. zn. 10Co/391/2014 zo dňa 04. novembra 2015, oba v zložení ad hoc senátu: Mgr. Dušan Čimo (predseda senátu), Mgr. Fedor Benka a JUDr. Ľubomír Bundzel ml. (členovia senátu). Vzhľadom na to, že Mgr. Dušan Čimo (predseda senátu a zároveň sudca spravodajca) ku dňu 29. marca 2018 už nebol sudcom krajského súdu, senát v pôvodnom zložení neexistoval, pričom zostávajúci členovia senátu neboli členmi toho istého senátu (JUDr. Ľubomír Bundzel ml. bol členom obchodnoprávneho kolégia), došlo v súlade s bodom 12 Všeobecných zásad k prideleniu veci náhodným výberom. Vec tak bola dňa 29. marca 2018 náhodným výberom pridelená senátu 24Co pod sp. zn. 24Co/78/2018 v zložení JUDr. Andrea Dudášová (predsedníčka senátu) a JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková (členky senátu).

20.3. Na základe oznámenia o vylúčení sudkyne JUDr. Andrei Dudášovej a v spojení s vyjadreniami sudcov občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trnave boli uznesením sp. zn. Spr 81/2019 zo dňa 01. februára 2019 sudcovia Krajského súdu v Trnave JUDr. Martin Holíč, Mgr. Renáta Gavalcová, JUDr. Bibiána Ťažiarová, JUDr. Silvia Hýbelová, JUDr. Iveta Jankovičová, JUDr. Ľubica Bundzelová, JUDr. Magdaléna Krajčovičová, JUDr. Andrea Dudášová, JUDr. Ľuboslava Vanková, JUDr. Ľubica Spálová, JUDr. Martina Valentová, Mgr. Jozef Mačej a JUDr. Daniel Ilavský vylúčení z pojednávania a rozhodovania vecí; sudcovia JUDr. Zlatica Javorová, JUDr. Gabriela Brišková, JUDr. Terézia Mecelová, Mgr. Fedor Benka, Mgr. Katarína Arnoldová, JUDr. Dáša Kontríková, JUDr. Lucia Mizeorová a Mgr. Michal Novotný z pojednávania a rozhodovania vecí vylúčení neboli. Vec bola na základe náhodného výberu prostredníctvom programových a technických prostriedkov pridelená senátu v zložení predsedníčka senátu JUDr. Zlatica Javorová a členovia senátu Mgr. Fedor Benka a Mgr. Lucie Mizerová, ktorý senát vydal dovolaním napadnutý rozsudok. Uznesenie sp. zn. Spr 81/2019 zo dňa 01. februára 2019 ako predseda Krajského súdu v Trnave vydal JUDr. Anton Jaček.

20.4. Z uvedeného je zrejmé, že vec bola rozhodujúcemu senátu krajského súdu pridelená náhodným výberom v súlade s § 50 ods. 1, 2 CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu nič nebránilo tomu, aby JUDr. Anton Jaček, hoci uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Nc/25/2008 vylúčený z pojednávania a rozhodovania samotnej veci, rozhodol z pozície predsedu súdu o vylúčení a nevylúčení sudcov odvolacieho súdu a o pridelení veci náhodne vygenerovanému odvolaciemu senátu. Nešlo totiž o pojednávanie a rozhodovanie samotného sporu v zmysle § 49 ods. 1 CSP, ale o rozhodovanie predsedu súdu ako orgánu riadenia a správy súdov, teda o rozhodovanie v rámci výkonu pôsobnosti inej funkcie. Podstatné pritom je i to, že členky odvolacieho senátu, ktorému bola vec pôvodne náhodným výberom pridelená (JUDr. Andrea Dudášová, JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková) boli z

prejednávania a rozhodovania sporu už skôr vylúčené uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Nc/25/2008 zo dňa 07. augusta 2008, pričom túto skutočnosť oznámili v súlade s § 50 ods. 1 CSP predsedovi súdu. Následne bola vec pridelená senátu kreovanému náhodným výberom zo sudcov, ktorí z prejednávania a rozhodovania sporu vylúčení neboli.

20.5. Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že z opísaných okolností vyplýva, že v súdnej veci bol v prvoinštančnom i v odvolacom konaní jednoznačne a konzistentne zachovaný princíp náhodného prideľovania vecí sudcom, pričom dovolateľka, ani protistrana v priebehu celého konania zaujatost' vo veci konajúcich sudcov (vrátane sudkyne Okresného súdu Galanta JUDr. Táni Šefčíkovej, ktorá vo veci rozhodla posledným rozsudkom zo dňa 11. januára 2018 a sudcov Krajského súdu v Trnave JUDr. Zlatice Javorovej, Mgr. Fedora Benka a Mgr. Lucie Mizerovej) nenamietali. Argumentáciu o nesprávne obsadenom súde žalobkyňa predostrela až v dovolacom konaní ako osobitný dovolací dôvod, pričom však netvrdila, že by menovaní sudcovia okresného súdu alebo odvolacieho súdu mali akýkoľvek vzťah k stranám sporu, ich zástupcom či k veci samotnej. Účelom ustanovenia § 420 písm. e) CSP je ochrana strany súdneho sporu pred tým, aby jej spor prejednával zaujatý sudca alebo súd v nesprávnom zložení. Práve opísaným postupom nižších súdov v špecifickej rozhodovanej veci bola táto hrozba odstránená a k porušeniu ustanovenia § 420 písm. e) CSP podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP:

21. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

23. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade namietanej dovolateľom.

25. V danom prípade žalobkyňa prípustnosť dovolania odvodila z § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces, ktorým jej malo byť znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, oprela o tvrdenie, že a/ rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a zmätočné, b/ vykonané dôkazy, osobitne odborné vyjadrenie, nižšie súdy vyhodnotili svojvoľne.

26. Pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku, dovolací súd uvádza, že jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

27. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

28. K arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorú dovolateľka implicitne namietala, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012).

29. Po preskúmaní obsahu spisu a dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

30. Dovolací súd vzhľadom na obsah spisu vrátane rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie ako organickej (kompletizujúcej) jednote, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), môže len konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, má podľa názoru odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované

náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Z obsahu preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd v dôvodoch rozsudku uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnil aj ďalšie dôvody. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa zaoberal odvolacou námietkou žalobkyne o nedostatku odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ako i námietkou týkajúcou sa predbežného právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie (bod 7. napadnutého rozsudku). V bode 8. ozrejmil zákonné a teoretické predpoklady problematiky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím/ nesprávnym úradným postupom. V bode 9. vysvetlil svoj záver o existencii nezákonného rozhodnutia i nesprávneho úradného postupu vo veci, a v bode 10. rozsudku skúmal splnenie ďalších zákonných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu. Vysporiadal sa s argumentáciou žalobkyne prezentovanou v podanom odvolaní, osobitne sa venoval i odbornému vyjadreniu, predloženému žalobkyňou v konaní za účelom preukázania výšky ušlého zisku. Z obsahu napadnutého rozsudku nevyplýva nedostatočnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia o skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil.

31. Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, týkajúcu sa nedostatočne, resp. nesprávne vyhodnoteného dôkazu, ktorý v konaní produkovala, a to Odborného vyjadrenia spoločnosti KONTECH, s. r. o., Trenčianske Teplice z 14. júna 2007, dovolací súd poznamenáva, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018).

32. Dovolací súd konkrétne v tomto smere uvádza, že už z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 11. januára 2018 je zrejmé, že na základe vykonaného dokazovania súd ustálil, že v danom prípade tvrdený ušlý zisk v súvislosti s podnikateľským plánom žalobkyne, nemohol byť spôsobený priamo a nesprostredkovane nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ani nezákonnými rozhodnutiami (body 26. až 29. rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd v napadnutom rozsudku k tejto námietke žalobkyne o. i. uviedol: „Ušlý zisk z podnikania mohol byť nahraditeľný len vtedy, ak by žalobkyňa mala určité konkrétne obchodné príležitosti, obchodné vzťahy alebo konkrétnych odberateľov, s ktorými mala uzavreté určité obchody, alebo s ktorými mala reálnu a bezprostrednú možnosť určité obchody uzavrieť, no neuzavrela ich v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní. Z vykonaného dokazovania v predmetnom spore nevyplynuli žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by umožňovali prijať záver o tom, že žalobkyni ušli určité konkrétne obchody z konkrétneho dôvodu nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní. Na základe uvedeného tak nebolo možné dospieť k záveru, že žalobkyni v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní ušiel zisk z podnikania v sume 1.200.192,52 eura. Zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, aké konkrétne obchody nemohla žalobkyňa zrealizovať a prečo sa tak malo stať práve v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní. Žalobkyňa v konaní zakladala svoj nárok na ušlý zisk výlučne na tvrdení o existencii hypotetického ušlého zisku, pričom v priebehu konania netvrdila žiadne konkrétne okolnosti zdôvodňujúce uplatnený nárok a dokazujúce existenciu

ušlého zisku ako dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu orgánu štátu. Takýto ušlý zisk nemá reálny základ a ostáva len v rovine fikcie. Pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na Odborné vyjadrenie spoločnosti KONTECH, s. r. o., Trenčianske Teplice zo 14. júna 2007, je potrebné poznamenať, že odborné vyjadrenie slúži ako dôkazný prostriedok v tých prípadoch, kedy sa na posúdenie určitých čiastkových otázok vyžadujú špecifické odborné znalosti, právne posúdenie vecí, t. j. či (ne)boli naplnené podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a či je nárok v žalobe opodstatnený, je však výlučne vecou súdu a nie odborníka/znalca. Inými slovami nárok poškodeného na ušlý zisk nemôže založiť znalecký posudok resp. odborné vyjadrenie, ale len preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Odborné vyjadrenie, na ktoré žalobkyňa poukazuje, dokazuje len to, aký priemerný zisk by dosiahol ktorýkoľvek podnikateľský subjekt v prípade realizácie ňou zamýšľaného podnikateľského zámeru v daných podmienkach a na danom trhu, avšak nedokazuje (čo ani nemôže), že takýto zisk by práve žalobkyňa skutočne dosiahla nebyť nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ani to, že realizácia zámeru by bola uskutočnená tak, ako žalobkyňa zamýšľala, alebo že by k nemu nedošlo len v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Znalec sa totiž nevyjadroval k otázkam fázy realizácie podnikateľského zámeru u žalobkyne a ani neposudzoval všetky okolnosti pravdepodobnosti dosiahnutia zisku u žalobkyne. Žalobkyňa nemohla byť v konaní úspešná, pretože nepreukázala, že by sa jej podnikateľský zámer dostal do štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z jej podnikania za daných konkrétnych okolností za vysoko pravdepodobné, pričom uvedené časové hľadisko nemožno pričítať na ťarchu žalovanej. Žalobkyňa nedoložila súdu ani žiadne iné relevantné listinné doklady, ktoré by dosvedčovali a z ktorých by sa dalo zistiť, do akej miery by bola jej podnikateľská činnosť efektívna a či mohla dosahovať taký zisk, o ktorý, ako tvrdí, zmarením jej podnikateľského plánu prišla. Podnikateľský zámer žalobkyne nebol dotiahnutý do takého štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z podnikania za vysoko pravdepodobné.“ (bod 10. napadnutého rozsudku).

33. Z uvedeného je zrejmé, že dovolacia námietka o tom, že odvolací súd sa nezaoberal, nevyhodnotil a pri rozhodovaní nezohľadnil dovolateľkou označený listinný dôkaz (Odborné vyjadrenie spoločnosti KONTECH, s. r. o., Trenčianske Teplice z 14. júna 2007), neobstoí. Dovolací súd v súvislosti s argumentáciou dovolateľky považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že urobiť záver o existencii zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím/ nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. úkonu, je záverom právnym, a preto spadá do kompetencie nezávislého súdu. Znalecký posudok, resp. konštatovanie znalca, či iné odborné vyjadrenia a stanoviská môžu byť len skutkovým podkladom pre právny záver súdu.

34. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Porušením práva na spravodlivý proces však nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu. Z práva na spravodlivý súdny proces totiž pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

35. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní vo všeobecnosti spochybňovala vykonané dokazovanie, ktoré mala za svojvoľné a namietala podľa nej nesprávne zistený skutkový stav vecí, dovolací súd zdôrazňuje, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru

o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Dovolací súd ďalej zastáva názor, že uvedené námietky dovolateľky predstavujú jej prostý nesúhlas s vyhodnotením dôkazov a skutkovým záverom, keď sa dovolateľka nestotožňuje so záverom odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou ohľadom splnenia zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím/ nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. a dožaduje sa vyhodnotenia skutkových okolností zistených vykonaným dokazovaním vo svoj prospech, čo však nepredstavuje zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

36. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzavrel, že také pochybenia súdov v procese dokazovania, ktoré by znemožnili žalobkyni uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP z obsahu spisu nevyplyvajú. Prípustnosť dovolania z tohto zákonného ustanovenia preto nevyplyva.

37. Dovolací súd na základe uvedeného dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.